

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 18004/2025
04.06.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Игор Пантић и Снежана Пантић, адвокати из ..., против туженог Града Крагујевца, кога заступа Градско правобранилаштво Града Крагујевца, ради утврђења права својине, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1503/25 од 09.09.2025. године, у седници одржаној 04.06.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1503/25 од 09.09.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1503/25 од 09.09.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П 8304/23 од 25.03.2025. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да суд утврди према туженом као уписаном власнику катастарске парцеле број .. КО Крагујевац укупне површине 1885 м², уписане у лист непокретности број .. КО Крагујевац 1, да је тужилац власник по основу одржаја на делу ове катастарске парцеле у површини од 18 м², што одговара идеалном уделу од 18/1885 на предметној катастарској парцели, у мерама и границама које су ближе описане у овом ставу изреке, а што би тужени био дужан признати и дозволити тужиоцу да своје право својине упише у катастру и другим јавним евиденцијама непокретности, док ће у противном ова пресуда служити тужиоцу као правни основ за упис права својине. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 81.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1503/25 од 09.09.2025. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца, потврђена је првостепена пресуда и одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, позивајући се на члан 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености посебне ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23), Врховни суд је оценио да нису испуњени услови из става 1. истог члана, јер у конкретном случају није потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (што су разлози за посебну ревизију).

У конкретном случају, предмет спора је захтев тужиоца за утврђење да је по основу одржаја постао власник реалног дела катастарске парцеле која је у јавној евиденцији непокретности уписана као јавна својина туженог Града Крагујевца. Правноснажна одлука о одбијању тужбеног захтева донета је применом материјалног права садржаног у одредбама члана 10, 16. и 17. Закона о јавној својини и заснована је на становишту судова да тужилац није могао одржајем да стекне право својине на делу катастарске парцеле која је као добро у општој употреби (улица ...) у јавној својини туженог, јер се одредбе Закона о основама својинскоправних односа које регулишу стицање својине одржајем не могу применити на предметну парцела која је у посебном правном режиму који је регулисан Законом о јавној својини, који у члану 17. прописује забрану стицања својине одржајем на стварима из члана 16. овог закона, између осталог, и на добрима у општој употреби.

Стога, по оцени Врховног суда, нема места одлучивању о посебној ревизији тужиоца ради новог тумачења примењеног материјалног права (чија правилност зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају), нити постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана. Такође, није потребно ни уједначавање судске праксе по питању стицању својине одржајем на добру у општој употреби које је у јавној својини, будући да се тужилац није позвао у ревизији ни на једну правноснажну одлуку или одлуку Врховног суда на основу којих би се могло закључити да постоји различито одлучивање судова у битно сличној чињенично-правној ситуацији.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 404. став 2. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије као редовне на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да је ревизија недозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 14.11.2023. године и у њој је означена вредност предмета спора од 10.000,00 динара, коју је прихватио и првостепени суд.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору где је предмет спора неновчано потраживање (утврђење права својине), у коме означена вредност предмета спора очигледно не прелази законом прописани новчани цензус за дозвољеност ревизије према члану 403. став 3. ЗПП, то је Врховни суд нашао да је ревизија тужиоца недозвољена.

Из тог разлога, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић